

семестру у студентів зберігається тенденція до повторного складання іспитів.

2. Загалом за невиконання вимог навчального плану з числа студентів було відраховано двадцять одну особу. Найбільше – наприкінці першого курсу.

Таким чином, доцільно продовжити розпочате нами дослідження і продовжити моніторинг успішності майбутніх бакалаврів фізичного виховання.

Література:

1. Современный образовательный журнал в образовательном поле // Высшее образование в России. – 2007. - №6. – С.5-7.
2. Яблонський В. З Болонською зачіскою та в українській вишиванці // Освіта. – 2004. – 8 - 15 верес.– С. 6.
3. Войнар Ю., Наварецький Д., Глазирін І. Розвиток та сучасні тенденції системи підготовки фахівців з фізичної культури в умовах євроінтеграції монографія. — Черкаси: Відлуння-Плюс, 2005. – 184 с.

УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ПІДГОТОВКИ КАДРІВ З ОЗДОРОВЧОГО ТУРИЗМУ

Ліна Голуб

*Полтавський державний педагогічний університет
імені В.Г. Короленка*

Актуальність. Нині ми перебуваємо на етапі інтенсивних пошуків удосконалення не тільки методів, а й самого змісту освіти у відповідності до Державної національної програми «Освіта Україна XXI століття» та вимогами Болонської конвенції.

Сучасна вища школа України потребує переходу на нову концепцію підготовки спеціалістів, яка забезпечить підвищення рівня професіоналізму, компетентності, інтелектуальної культури фахівця. Важливо, щоб отримуючи освіту, студенти формувались як особистості, набували знань, вмінь, ефективно реалізовувати особистий потенціал.

Сьогодні у свідомості багатьох людей відбувається психологічне переосмислення відношення до свого здоров'я. Мати добре здоров'я

вигідно: висока ціна медичних послуг; велика конкуренція на престижні посади.

Державна політика у сфері фізичного виховання та спорту передбачає переорієнтацію галузі на рішення пріоритетної проблеми — зміцнення здоров'я населення засобами фізичного виховання та спорту, створення умов для задоволення потреб кожного у боротьбі за своє здоров'я, виховання соціальної орієнтації на здоровий спосіб життя та профілактику захворювань, удосконалення системи підготовки фізкультурно-оздоровчих кадрів [2].

Цільова комплексна програма «Фізичне виховання – здоров'я нації» орієнтує галузь «Фізичне виховання та спорт» на реалізацію фізкультурно-оздоровчої та рекреаційної мети. У розділі «Система забезпечення розвитку галузі» у питаннях кадрового забезпечення вказано, що «основними складовими системи кадрового забезпечення є удосконалення існуючої номенклатури галузевих професій та спрямувань підготовки спеціалістів у навчальних закладах галузі з урахуванням переорієнтації її на проблеми, пов'язані зі зміцненням здоров'я населення України, з використанням вітчизняного та міжнародного досвіду». Сучасна індустрія туризму володіє широким арсеналом засобів, які дозволяють успішно вирішувати проблеми, пов'язані з підвищенням рівня здоров'я, профілактикою захворювань, організацією відпочинку населення.

Професійна підготовка майбутніх фахівців зі спортивно-оздоровчого туризму досліджувалась українськими вченими В.М. Арзютовим, О.Ц. Демінським, В.К. Федорченком, російськими – В.І. Ганопольським, І.В. Зоріним, В.О. Квартальним та ін. Аналіз літературних джерел свідчить про недостатнє вивчення проблеми професійної підготовки майбутніх фахівців із спортивно-оздоровчого туризму у вищих навчальних закладах.

Мета дослідження полягає у виявленні та необхідності внесення змін у навчальні плани як спеціальних (які готують спеціалістів з організації туризму і туристської діяльності) так і педагогічних вищих навчальних закладів (які готують вчителів за спеціалізацією організатор туристсько-краєзнавчої роботи в школі).

Результати дослідження. Оздоровлення — одна из ведучих целей туризму. При заняттях туризмом підвищується ефективність роботи серцево-судинної, дихальної систем, покращуються показники обміну речовин, покращується психічний стан. Позитивний вплив туризму обумовлений комплексним використанням фізичного навантаження,

впливом кліматичних умов, які викликають оздоровчий та тренуючий ефект.

З розвитком індустрії туризму все більшу актуальність має питання підготовки кваліфікованих спеціалістів. Інструктор з туризму повинен мати знання у галузі педагогіки, психології, фізіології, економіки, медицини, географії, теорії та методики оздоровчої фізичної культури та ін.

Система навчання таких спеціалістів повинна передбачати поступовий перехід від навчальної діяльності до професійної на основі цілеспрямованого застосування таких активних методів навчання, як проблемні ситуації, ділові ігри та ін. Спеціалісти з оздоровчого туризму повинні володіти організаційними та управлінськими знаннями, навичками організації та проведення масових туристських заходів, рекреаційної роботи з різним контингентом населення [2].

Найбільший дидактичний ефект досягається при використанні можливостей впровадження комп'ютерних технологій, інтернет-тренінга. У процесі самостійного удосконалення, додаткові відвідування семінарів, курсів дозволять удосконалювати професійну майстерність.

Характерними особливостями системи підготовки спеціалістів з рекреації є: широкий вибір освітніх програм, які пропонуються різними організаціями; диференціація підготовки, яка охоплює різні профілі професій у сфері туризму; варіативність організаційних форм підготовки спеціалістів (очна, заочна, інтерактивна, семінари, курси та ін.), яка підкріплюється забезпеченням навчально-методичними матеріалами (підручники навчальні посібники, методичні рекомендації, практикуми); орієнтація на встановленні національні нормативні вимоги, які пред'являються до надання туристичних послуг [1].

На нашу думку Міністерству освіти і науки України слід кардинально змінити підготовку високопрофесійних спеціалістів з туризму, охопивши мінімальною туристською освітою усіх вчителів. Це головний шлях впливу педагогічної науки на практику виховання учнів і майбутніх вчителів через туристсько-краєзнавчу діяльність.

За умови врахування перспектив розвитку туризму на початку XXI ст. і кардинальної зміни навчальних планів і програм з туризму у вищих навчальних закладах, Україна зможе бути конкурентоспроможною в європейській туристській співдружності. Введення в навчальні плани усіх вищих педагогічних закладів курсу

"Основ туризму і краєзнавства" дасть можливість в кожній школі і дошкільному закладі одному або й кільком вчителям і вихователям — організаторам туристської роботи проводити відповідну роботу з дітьми і учнями.

Висновки. З розвитком матеріально-технічної бази фізкультурних вузів у рамках багатоступеневої системи, підготовки, яка враховує ліцензійні вимоги до проведення фізкультурно-оздоровчої діяльності, можливо створення ефективної системи перепідготовки та підвищення кваліфікації спеціалістів з туризму. При цьому зростає конкурентноздатність випускників вузів, що дозволяє захистити їх від конкуренції з боку некваліфікованих претендентів на робочих місцях на ринку туристичних послуг.

Література:

1. Дегтяр В.Д. Основи оздоровчо-спортивного туризму: навч.-метод. посібн. для закл. освіти. – К.: Наук. світ, 2002.
2. Остапчук В., Горошко В. Підготовка туристських кадрів у системі вищої педагогічної освіти // «Проблеми розвитку спортивно-оздоровчого туризму і краєзнавства в закладах освіти» Матеріали Міжнародної наук.-практ. конф. – К., 2004.